

In memoriam Branko Roblek

Dne 28. novembra 2000 smo se na pokopališču v Kamni Gorici poslovili od profesorja in prijatelja Branka Robleka. Pogreb je bil globoko čuteč. Poleg župnika so se od njega poslovili štirje govorniki in vsak od njih je dodal k že znanemu še nekaj, kar je vsem prisotnim dopolnilo iskreno spoštovanje do skromnega in še vedno skrivnostnega Branka.

Rojen je bil 9. januarja 1934 v Spodnji Lipnici. Gimnazijo je obiskoval v Kranju, fakulteto za naravoslovje pa v Ljubljani. Iz fizike je diplomiral 10. avgusta 1959, iz matematike pa 18. julija 1962. Prvo zaposlitev je dobil na osnovni šoli v Gorjah pri Bledu, 1. septembra 1962 pa na Gimnaziji Škofja Loka. Štiri leta je delal na Zavodu RS za šolstvo kot pedagoški svetovalec za naravoslovje,

nato pa se vrnil na Gimnazijo Škofja Loka, kot učitelj matematike, fizike in računalništva, kjer je ostal do upokojitve 31. marca 1992. Dne 26. novembra 2000 je po neozdravljivi bolezni umrl.

Prepričan sem, da se večina meščanov dobro spominja profesor Robleka. Mnogi so ga spoznavali na ulici, ko je še sredi zime hodil v srajci s kratkimi rokavi. Dijaki in profesorji gimnazije so ga imeli za odličnega učitelja in požrtvovalnega mentorja prostočasnih dejavnosti. Na pogrebni slovesnosti v Kamni Gorici je o njegovem delu govoril ravnatelj gimnazije in med drugim rekel tudi tole: *«Ob poučevanju je na šoli vodil astronomski, matematični, fizikalni, računalniški in planinski krožek. Njegovi dijaki so s te šole odnesli toliko uporabnega znanja, da so se z veseljem odločali tudi za študij naravoslovja, pri katerem so bili praviloma uspešni. V pedagoškem delu je uvajal metode dela, ki se še danes uporabljajo ali pa se jih predstavlja celo kot takoimenovano angleško novost v naši praksi. Sebi in sodelavcem je pri pedagoškem delu vedno postavljal visoke zahteve, prepričan, da tako mora biti. Tudi mi, ki danes še delamo v isti šoli, mislimo, da tako mora biti. Ob tem se zavedamo, da je bil kolega Branko učitelj z odličnim znanjem, občutkom in vizijo. Sicer je bil nadse skromen pri poudarjanju lastne vrednosti in uspehov, prav takšen, kakršen je pač slovenski učitelj. Bil je neopazen v svetu praznega nastopaštva, za generacije loških gim-*

nazijcev pa nad vse dragocen sopotnik. Kot učitelja smo ga sodelavci cenili in vedno pozorno prisluhnili njegovim mislim in nasvetom. Za nas je bil eden od nosilcev tradicije naše šole. Tudi sicer smo ga imeli radi, še zlasti tedaj, ko je povedal kakšno šalo, ki je imela praviloma tudi veliko soli. Bližnjemu je znal polepšati dan. V spominu škof-jeloške gimnazije bomo njegovo ime obranjali z vsem spoštovanjem.

Profesor dr. Branko Vesel, vodja pedagoških svetovalcev Zavoda RS za šolstvo je ob neki priložnosti o profesorju Robleku rekel: *«Mož je zelo razgledan, kaj razgledan, to je velika pamet.»* Takrat sem postal še bolj pozoren na njegovo delo, razmišljanje in znanje. In res, njegova stališča so bila izdelana in jih je znal razložiti preprosto in prepričljivo. Pogovor z njim je bil bogata izkušnja.

O vzgoji in izobraževanju je npr. razmišljal takole: *«Poučevanje je star poklic. Dobro so ga poznali že stari Grki. Moderno evropsko šolo pa je pred skoraj 400 leti utemeljil že Jan Komensky: filozof, pedagog in pisatelj. Komensky se je zavzemal za nazoren pouk v materinščini, dobro znanje in prijateljske odnose med učiteljem in učencem. To je pomembno. Toda učitelj mora biti tudi primerno strog, pravičen in razumevajoč. V šoli naj ne ustvarja skrajnosti. Srednja pot ogroža najmanj ljudi. Dober pedagog je mladini zgled, staršem pa pomočnik pri vzgoji. Izobraževanje ne sme biti privilegij bogatih. Nasprotno, biti mora pravica vseh, tudi revnih in ubogih.»*

Bil je velik zagovornik čistosti in lepote slovenskega jezika. Slovenščina je bila zanj vedno prvi predmet šole. Spraševal se je kaj bo z materinščino čez 50 let, ko je že sedaj tako uboga, nerazumljiva in celo žaljiva.

O predmetih, ki jih je poučeval, je razmišljal na več načinov. Včasih čisto po šolsko, ob posebnih priložnostih pa zelo poglobljeno in celo filozofsko. Rad je povedal, da naravoslovje doživlja revolucionarne spremembe in dodal, da je vse kar se danes v znanosti dogaja zelo vznemirljivo. Fizika, matematika in računalništvo, pojasnjujejo mnoge spremembe in zakonitosti v družbi. Zato smo dijakom dolžni posredovati znanstveno dokazane resnice, pa tudi nekaj tistega kar služi za razmišljanje, na primer o tem, da je vesolje samostojni organizem, ali o zgornjih mejah vsakovrstnega obremenjevanja našega planeta, pa o črnih luknjah, potovanjih brez trenja in nenazadnje ali bo kdaj tudi znanost rekla ne. Ta svoja stališča o pedagoški kulturi je Branko Roblek večkrat omenjal in jih tudi zapisal. Z njimi ni bil vsiljiv, se je pa po njih ravnal.

Branko Roblek je bil zanimiv pripovedovalec še zlasti takrat, ko so bile na vrsti čisto njegove teme, npr.: šola, politika, Bog, planinstvo in drugi športi, tarok, poezija, prostor in čas, vesolje itd.. V njemu prijetni družbi tarokistov je razmišljal in razpravljal tudi takole:

– *«Politika, vera in znanost, vse je omadeževano in v čudnem neskladju. To je resnica.»*

– *«Bog je brezčasen in v neskončnost razpotegnjen in tako redek, da lahko gre skozi najbolj gosto črno luknjo.»*

– *«Planinstvo je bilo moja ljubezen in bolečina.»*

Branko Roblek je bil pošten in delavno natančen. V društvu matematikov, fizikov in astronomov je delal vrsto let. V tem času je objavil več kot 40 strokovnih prispevkov, bil soavtor priročnikov in učbenikov iz fizike in matematike, pripravljaj zbirke vaj in nalog iz računalništva, matematike in fizike za srednje šole. V računal-

ništvu se je izobrazil zelo zgodaj in bil med prvimi, če ne celo prvi v Jugoslaviji, ki je pripravljala različne pedagoške programe za osnovne in srednje šole. O programih, obdelavi in rezultatih telesnovzgojnih kartonov je predaval v Franciji, Nemčiji, Bolgariji, Alžiriji in Beogradu in morda še kje. In nenazadnje, bil je tudi mentor gimnazijskega šolskega športnega društva Janez Peternel, predsednik odbójkarskega kluba Termo-Lubnik Škofja Loka, alpinist, poet in še marsikaj.

Svoje najlepše misli pa je Branko Roblek prelil v pesmi. Zadnji njegovi verzi so globoko čuteči in so kot kaže že naznanjali njegov odhod.

*«Ko naša duša sanja o milini,
pogled nazaj z vedrino nas navdaja,
za čas bodoči misel se poraja,
živeti večno v neba sinjini.»*

Profesor Branko Roblek je bil ugleden strokovnjak in človek, ki se ga ne pozabi kmalu. Zato bo v spominu prijateljev in Ločanov še dolgo živel.